בס"ד

העלון טעון גניזה
עלון מס' 854
שבת ויצא
שנת תשפ"ז

תפארת עזן

ע"ש הצדיק המלוב"ן רבי ינון חורי זצוק"ל, זיע"א

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 500-720-1700

העלון מוקדש לעילוי נשמת
יוסף בן רבקה ז"ל
אולגה זימבול בת אמילי ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
יעקב קיקי בן יסמינה ז"ל
כרמלה קונפטה בת רחל ז"ל
חנניה בן אורלי ז"ל
דינה בת פורטונה ז"ל
אהרון בן מתתיהו ושרה ז"ל

מטעמים לשולחן

וַיַּחֲלֹם וְהִנֵּה סֻלָּם מֻצָּב אַרְצָה וְרֹאשׁוֹ מַגִּיעַ הַשָּׁמָיְמָה וְהִנֵּה מַלְאֲכֵי אֱלֹקִים עֹלִים וְיֹרְדִים בּוֹ (כח, יב)

נתאר לעצמנו את המצב הקשה שיעקב אבינו היה שרוי בו באותה עת. עשו ציווה את אליפז בנו לרדוף אחרי יעקב להורגו. אליפז השיג את יעקב ואמר לו: "תן לי עצה היאך אקיים דברי אבי". אמר לו יעקב: "טול כל מה שיש לי ואשאר עני ואחשב כמת, ונמצאת מקיים דברי אביך". נטל אליפז כל מה שהיה לו, הפשיטו מבגדיו והלך לו. כששמע עשו שבנו לא הרג את יעקב, יצא בעצמו לרדוף אחריו להורגו. יעקב התיירא לעבור שם ובקש לחצות את הירדן. תלה עיניו בקדוש ברוך הוא ונעשה לו נס: נתן יעקב מקלו במים ונקרע הירדן ועבר בתוכו ביבשה. אך עשו לא נתן לו מנוח והמשיך לרדוף אחריו. נכנס יעקב לרחוץ גופו במרחץ הדומה לחמי טבריה, בא עשו והקיף את המרחץ ויעקב שוב נקלע לסכנת חיים. אך הקב"ה עשה נס וחתר לו חתירה והצליח יעקב לחמוק מהמקום. יעקב רדוף, נודד בדרכים, כעת הוא עושה את דרכו אל בית לבן הרשע. הוא חסר כל, הוא בא אליו בידיים ריקות, ועליו להתמודד עם רמאי ושקרן. הוא יודע שלא מצפים לו חיים קלים. והנה, כשיעקב מגיע לחרן, מה המחשבה שעולה בלבו? אמר: "אפשר עברתי על מקום שהתפללו אבותי, ואני לא התפללתי?" (חולין צא ע"ב). לא יתכן שאמשיך בדרכי, עלי לשוב לאחור ולהתפלל במקום שהתפללו בו אבותי! עולה התמיהה: הרי יעקב מודע למצבו, הוא יודע שעשו נשאר כשהיה, שום דבר לא השתנה. האם בשביל תפילה במקום שהתפללו בו אבותיו, עליו להסתכן ולחזור לארץ ישראל ולהיכנס ללוע הארי?! הרי הקב"ה נמצא בכל מקום, ואפשר להתפלל אליו גם במקומו הנוכחי, בלי לסכן את נפשו. אך יעקב רוצה להתפלל במקום שהתפללו בו אבותיו, הוא מרגיש ששם התפילה מעולה ומרוממת יותר. הקב"ה רואה עד כמה הדבר בנפשו ומשנה עבורו סדרי עולם, כדי שיוכל להוציא את מחשבתו אל הפועל. מיד כשיעקב הרהר בדעתו לחזור, הקב"ה עשה לו נס וקפצה לו הדרך. הר המוריה נעתק ממקומו. לאחר שהתפלל ביקש לשוב, אמר הקב"ה: "צדיק זה בא לבית מלוני, יפטר בלא לינה?" מיד שקעה השמש שלא בעונתה, כדי שיעקב יישן במקום ההוא - "וילן שם כי בא השמש". מצבו של יעקב קשה: מאחוריו - עשו הרשע, מלפניו - לבן הרשע... נשאלת השאלה: כל הקשיים וההרפתקאות שהביא הקב"ה על יעקב, לשם מה הביאם עליו? הקב"ה גלגל את כל המהלך הזה, כדי להגיע לרגע המיוחד של - "ויחלם והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי אלוהים עולים ויורדים בו". הקב"ה ביקש ללמדו לימוד חשוב ביותר: "אלוקים" - זו מידת הדין. יש מלאכים שעולים ומסנגרים על האדם בשמיים, ויש מלאכים שיורדים כי אין בכוחם ללמד זכות. במה הדבר תלוי? באדם עצמו! כשאדם רואה את מידת הדין מתוחה, מעליו מרחפת סכנה, והכול חשוך ואפל. אומר לו הקב"ה: יש לך סולם, אתה יכול לשנות את הדין! הסולם מוצב ארצה - וראשו מגיע השמימה! על ידי הסולם אפשר לעלות מעלה מעלה ולהשיג השגות נשגבות. ומהו הסולם? אומר בעל הטורים: "סלם" - בגימטריא קול, שקול תפילת הצדיקים הוא סולם למלאכים לעלות בו... לכך כל מי שמכוון בתפילתו הסולם שלם בשליבותיו ויכולים לעלות בו". כותב הרמב"ן שלא היה אדם בעולם שקיבל כמות כזו של ברכות והבטחות, כפי שקיבל יעקב אבינו. הקב"ה מבטיח לו ולזרעו את ארץ ישראל - "הארץ אשר אתה שוכב עליה לך אתננה ולזרעך", הוא מבטיח לו שזרעו ירבה מאוד: "והיה זרעך כעפר הארץ", ואף מבטיח לו שיהיה עמו וישמור עליו ולא יעזבהו - "עד אשר אם עשיתי את אשר דברתי לך". הבטחה נדירה! אבל במי הדבר תלוי? - ביעקב עצמו! ובמה? - בתפילה! אחד הגבירים הגדולים, בארצות הברית מוצאו מהעיר מונקאטש. לקראת סוף מלחמת העולם השנייה פלשו הגרמנים לעיר וריכזו את היהודים בשני גיטאות. הוא מספר שלפני שהיהודים נשלחו לגטו, הודיעו להם הגרמנים שיש להם שלוש שעות להתארגן, ואפשרו להם להביא עמם שלוש מזוודות. היהודים מיהרו לארגן את המזוודות ודחפו לתוכן את החפצים הנחוצים, וכמובן טמנו בהן את כספם, וכן תכשיטים ושאר חפצי ערך. כולם דאגו לכספם וזהבם, אך הוא החליט שבמקום להתעסק בדברים הגשמיים כדאי להשקיע את הזמן בהשתדלות רוחנית. זה הדבר היחיד שיכול להציל את האדם בעת צרה! הוא מספר שבמקום לארגן את המזוודות, הוא רץ לבית הכנסת והתפלל מנחה. נעמד ליד ארון הקודש והתפלל בדמעות שליש את תפילתו-נדרו של יעקב אבינו: "אם יהיה אלוקים עמדי ושמרני בדרך הזה... ושבתי בשלום אל בית אבי... וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך". אחרי זמן קצר נלקחו היהודים מהגיטאות, העלו על רכבות ונשלחו לאושוויץ. כל חפצי הערך שלהם הוחרמו ורובם הומתו בתאי הגזים ובמשרפות. מספר אותו גביר: "מאותו רגע שעזבתי את בית הכנסת הרגשתי את יד ה' אוחזת בידי ולא מרפה. הקדוש ברוך הוא לא עזב אותי לרגע! בניסי ניסים ניצלתי ממות ושרדתי את אימי המלחמה. אמרתי בלבי: הקב"ה שמע את תפלתי ושמר עלי בכל שנות המלחמה.

המשך בעמ' אחרון

זמני שבת
פרשת ויצא

	פלג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
ירושלים	3.35	4.03	5.16	5.55
תל אביב	3.36	4.19	5.17	5.51
חיפה	3.34	4.06	5.15	5.49
באר שבע	3.37	4.20	5.18	5.53

הפטרה: "ועמי מתולאים"

ההלכה השבועית

הלכות שבת

דיני ספר תורה ודין נמצא טעות:

א. מותר להוציא את ספרי התורה ביום שמחת תורה, לרחובה של עיר לכבוד התורה בשמחה ובשירים ולחבב את התורה על כל שכבות העם ולמוח בה. וכן מותר לעשות כן בהקפות שניות של מוצאי שמחת תורה.

ב. המנהג שנוהגים שכאשר מכניסים ספר תורה חדש לבית הכנסת, מוצאים מן ארון הקודש ספרי תורה לקראת ספר התורה החדש בשמחה ובשירים, ומתכוונים בזה לכבוד התורה, יש להם על מה שיסמוכו, ושלא כמו שערער על מנהג זה.

ג. ספר תורה שנמצא בו טעות בין גברא לגברא, מוצאים ספר תורה אחר ומתחילים לקרות בספר תורה השני מהמקום שפסקו והלאה ומשלימים מנין הקוראים, בספר תורה השני, ואם נמצא הטעות באמצע הקריאה לעולה, גומר קריאתו בספר הכשר ומברך לאחריה, ואינו חוזר לברך לפניה.

ד. ספר תורה שנפלו טיפות שעוה על האותיות שלו, אם נתכסתה אות אחת לגמרי שאי אפשר לראותה כשהיא תחת השעוה, הספר תורה פסול, ואין לקרות בו. אבל אם האות שתחת השעוה נראית לעין הספר תורה כשר, ומותר לקרות בו לכתחלה. ואם הסירו השעוה מערב שבת, חוזר להכשרו בכל ענין, ואין בזה פיסול משום חק תוכות.

חזון עובדיה

סיפור השבוע

יש סיפורים שאין להם סוף. הסוף שלהם נשאר לו תלוי באוויר לצורך חשבון-נפש, לצורך בדיקה מעמיקה בחביונות המצפון האנושי. יש סיפורים שהם לא בדיוק סיפורים, וגם אם נספר אותם הכי יפה ומסוגנן שביכולתנו, יוצא שהסיפור לא העיקר, אלא האי-סיפור שבסיפור. זה אולי נשמע קצת פילוסופי, בלתי נתפס, אז ברשותכם בואו נצלול לאותו אנטי-סיפור, שהסוף שלו ישאר תלוי על הגרדום, כדי שנוכל להתבונן, ואולי להסיק גם כמה מסקנות אישיות. אברהם רחמים הוא בן למעלה מתשעים, והגיל תתפלאו באמת לא מהווה גורם בעייתי, לכל מה שקשור לצלילות מוחו, לאיכויות התנהגותו, ולכושרו הפיסי. אברהם, יהודי דתי הוא טיפוס די שקט, צנוע, נחבא אל הכלים, העוסק בזמנו הפנוי בציור, בפסול, בשמיעת מוסיקה קלאסית, וכמובן בקריאת תהילים. ממרומי גילו הנושק למאה (סבלנות) הוא מביט אל בני הדור הזה, במבט כואב ובתחושת פיספוס. הצעקנות, הציניות, הלבוש המוחצן, חוסר הסבלנות, הם לא מאפיינים שאהובים עליו. להגיד שהוא הצליח בחינוך בניו ובנותיו? נניח. אבל נכדיו כבר נראים כמו נוער ישראלי לכל דבר, וזה לא דבר שגורם נחת רוח לאברהם שיחיה. מה שכן, ישנו דבר אחד המלווה את אברהם רחמים, ונותן לו דלק ועוצמות למשוך את חייו עד מאה ועשרים כאלמן בודד, שצאצאיו לא בדיוק ממלאים את חייו באור ובשמחה. קורה. הוא בנה את בית הכנסת "אורות התנאים" בשכונתו לפני כחמישים שנה, והוא קשור אליו בעבותות של אהבה. הוא היה המסגר שבנה והלחים את שער הכניסה החלוד והחזק. הוא הקים את הגדר הארוכה, הוא זה שניסר את הקורות כדי לבנות מהם תיבה משובחת במרכז בית הכנסת. הוא האיש שמדי שנה (עד שנחלש) עלה לגג השטוח ופרש זפת בחורף שלא יסבלו מנזילות, ובקיץ פיזר סיד שלא יסבלו מחום. הוא שדאג להביא את הלחם והסלטים לסעודה שלישית, הוא שהחליף ברזים שדלפו, וזכוכיות שנשברו. לזכותו של אברהם רחמים יאמר, שהוא עשה את מלאכתו בחרישות כזו, לא מורגשת. אף פעם לא שמעו אותו מתייהר בעובדות הללו, או ממרפק לעצמו איזה מעמד בקהילה. שומכלום. לגבאים הוא נתן את כבודם, לרב בית הכנסת הוא הותיר מרחב פעולה רחב להתגדר בו, ותמיד האיר פנים למתפללים הצעירים שפקדו את המקום מעת לעת. חיפוש כבוד, לא היתה המחלה שלו. ואתם יודעים מה, הוא אפילו לא נדנד לאף אחד כדי לקבל קמצוץ של הכרת הטוב, על חמישים שנות פעילותו. למותר לציין, שבני גילו, מייסדי המקום, ברובם עברו לעולם שכולו טוב, ואברהם היה מ"אחרוני דור הנפילים", כמו שנוהגים לומר. בית הכנסת היה ויהיה מוקד חייו. הוא חש בין הכתלים, התיבה, ארון הקודש, כמו מלך נערץ, כמו יהלום שבכתר. כמו דג צבעוני באקווריום זוהר. עד שיום אחד הלב בגד בו. גם זה קורה. הוא נאנק במיטתו ובשארית כוחותיו חייג והזמין אמבולנס. במשך ארבעה שבועות ריחף אברהם בין החיים והמוות, מחובר למכשירי החייאה ומקבל הזנה מזונדה. מעת לעת כשחזר להכרה, היה מניע ראשו ימינה שמאלה, ומחפש בעיניים בורקות מבקר, ידיד, בן משפחה. איך אומרים ברוסית - נייט. הכורסא סמוך למיטתו היתה בדרך כלל ריקה ושוממה. אחרי וחודש וחצי, לאחר שיקום לא קל, חזר אברהם רחמים לביתו מלווה במטפל תאילנדי. אכן כן, הוא נחלש, אבל עם כל זאת, כוחותיו עמדו לו לצעוד לאיטו לבית הכנסת, מרחק של כמאה מטר מדירתו. בשבת, בין תפילת שחרית לתפילת מוסף, ולפני קריאת התורה, נוהג רב בית הכנסת לשאת דרשה בת עשרים דקות. הפעם נעתר הרב לבקשתו של ר' אברהם רחמים, שביקש לשאת כמה מילים. רמזנו לפניכס: הדרשן של השבת הוא זקן המתפללים. מעמד נדיר. הוא עלה בצעדים איטיים על הבימה, נאחז במעקה, ובקול חרישי נשא דבריו. הוא פתח בדברי תורה פשוטים ומובנים לכל אוזן, חידושיו היו מוכרים לציבור המתפללים, שדי היה מופתע שהקשיש החביב נטל לפתע את תפקיד הרב....ואז הגענו לקטע הדרמטי. "את אחי אני מבקש" אמר אברהם רחמים לציבור, "יוסף הצדיק, ביקש את אחיו, לשאול בשלומם, לבדוק מה חסר להם למרות הסכנה בדבר, למרות הטינה של אחיו, הוא היה נחוש לקיים את ציוויו של אביו. לבקש את אחיו, לדרוש בשלומם... רבותי וידידי, מתפללי בית הכנסת, גם אני אומר לכם "את אחי אני מבקש". מבקש, אבל בקשתי כעפרא דארעא. אין שם על לב. רציתי לומר לכם כמה מילים שעל ליבי. כמעט כולכם יודעים, שאת בית הכנסת הזה בניתי בעשר אצבעות, יש לי חלק בכל קיר, בכל פינה, גם התיבה שאני ניצב עליה היא פרי מעשה ידי. היו ממייסדי בית הכנסת שסברו שהתיבה לא תחזיק מעמד, עקב חוסר המקצועיות שלי בנגרות, אבל הנה היא ניצבת חסונה ויציבה והם כבר עזבו את העולם... אתם אולי לא יודעים, אבל שכבתי למעלה מחודש בבית חולים, בין חיים למוות, חצי גוסס ומתאנק מכאבים, ואף אחד מכם לא שאל עלי... אף אחד מכם לא בא לבקר... לא התעניין. היו לי שם שעות קשות של בדידות, חשבתי לעצמי, אברהם, לפחות המתפללים, יזכרו אותך לטובה, יבקרו אותך... יחייכו אליך. סוף סוף הם האנשים הכי קרובים אליך, חשבתי שאני כמו סבא טוב שלכם, או לפחות ידיד קרוב, אפילו רחוק. כל כך רציתי שמישהו מכם יזכור אותי, יתעניין בי, ישאל עלי... עורבא-פרח. לא ראיתי ולא שמעתי אף אחד מכם. את אחי אני מבקש, אבל אחי אינם מבקשים אותי. תודה רבה לכם, גם לך כבוד הרב, ושבת שלום". את האוויר המחשמל בחלל בית הכנסת ניתן היה לחתוך בסכין. ההלם היה קשה ומסעיר. אברהם רחמים ניגש לסטנדר, פתח את הסידור והשאיר את עשרות המתפללים והרב פעורי פה וחסרי נשימה. וזה רבותי סיפור שאין לו סוף. הסוף, כמו שאמרנו, תלוי באוויר לנגד עיננו חיוור ורועד וזועק את זעקתו. נמצאים סמוך אלינו אנשים רבים וטובים זקנים וצעירים שזקוקים לתשומת-לב, לחמימות, לביקור חולים, לחיוך לבבי. מאמץ כל כך מועט נדרש מעמנו, וכל כך הרבה חסד טמון בו. ואנחנו פוקדים את בית הכנסת, את בית המדרש, לומדים ודורשים מתפללים וקוראים תהילים, משחקים את משחק הצדיקים, ואוי אוי אוי, עד כמה טועים (ורעים) אנחנו. אדם ..אצל עצמו... "את אחי אנוכי מבקש, אך אחי אינם מבקשים אותי". לשמוע ולהזדעזע מעורלת-הלב. רגע של מחשבה...

באדיבות המחבר הרב קובי לוי הי"ו

המשך מטעמים לשולחן: : לאחר המלחמה שבתי לעירי כדי לבדוק מה עלה בגורלם של בני משפחתי. לשמחתי הרבה גיליתי את אבי בין החיים. בחסדי שמים הוא שרד את המלחמה והצליח לשוב לעירנו. אך לצערי הרב, אמי לא זכתה להינצל והיא מתה על קידוש השם. ואז הכתה בי המחשבה: הרי לפני שנלקחנו לגטו התפללתי מול ארון הקודש את תפלתו של יעקב אבינו, ואמרתי את הפסוק: "ושבתי בשלום אל בית אבי". מדוע יעקב לא הזכיר גם את אמו? כי ראה ברוח הקודש שרבקה תמות בדרך, וממילא הוא יחזור רק לבית אביו. כשהתפללתי את התפילה הזו, לא דקדקתי בלשוני ולא אמרתי "אל בית הורי", אלא ציטטתי את תפלתו של יעקב - "ושבתי בשלום אל בית אבי", על כן תפלתי התקבלה בשמים - כפי הלשון שהוצאתי מפי! הקב"ה היה עמי ושמר עלי והשאיר אותי בחיים, אך כיון שהזכרתי את אבי ולא את אמי, התפילה התקבלה כפשוטה: אבי ניצל, אמי - לא".

שש באמרתך

היה שותף בהפצת העלון

בתרומה של 101 ₪ אתה מזכה אלפי משפחות מדי שבוע לתרומות: באשראי 1700-720-500 / בבנק הדואר חשב' 3640582

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

בעלי השם ישמור אותו, לא הרגיש טוב, הרופא שלח אותו למיון עם חשש לדלקת ראות. בדרך למיון, הזמנתי לו **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"** שבסיעתא דשמיא בדיוק עמדו לעשות. בבית חולים עשו לו בדיקות מקיפות, וברוך השם, מצאו שיש לו רק שפעת ולא דלקת ראות ושחררו אותו הביתה. וברוך השם כבר חזר לאיתנו. אין עוד מלבדו. השם אחד ושמו אחד! ותודה לשליחים הנאמנים...

ה.ד

היתי צריכה לעבור מבחן של רשוי ממשלתי לאחיות - הסמכה של משרד הבריאות .המבחן הוא מאתגר, והיתי קצת לחוצה ממנו. אז הזמנתי **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"** ובסיעתא דשמיא עברתי בהצלחה ובציון טוב. תודה להשם!

מ.צ

האחין שלי היה צריך לעבור ניתוח להסרת משקפיים. לפני הניתוח עשיתי לו **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"**, כפי שאני נוהגת לעשות לפני מקרים כאלה. וברוך השם הניתוח עבר בשלום וגם הבדיקה לאחר הניתוח הכל יצא תקין ברוך השם...מודה לשם יתברך, חסדי השם כי לא תמנו כי לא כלו רחמיו....

ד.ה.

במחלקה שאני עובדת קניתי כיבוד לישיבת צוות, שלמו לי כספים וגם אני הוספתי, פתאום ברגע האחרון ביטלו את הישיבה . היה לי כואב שכל הכיבוד יזרק לפח, לאחר שטרחתי. מאד רציתי שהישיבה תתקיים, שיהנו מכל הטוב הזה. בכל זאת השקענו. ניסיתי אפילו לשכנע, וצעקו עלי. אז נדרתי בלב, שאם בע"ה יקיימו את הישיבה אני תורמת ל**"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"**. לא עברו כמה דקות, אולי חמש דקות , ואומרים לי, תערכי את השולחנות יש ישיבת צוות. והכל הסתדר בסיעתא דשמיא.

בעילום שם

הנכדים שלי לא התקבלו לתלמוד תורה במשך חצי שנה. נסיון כזה לא מאחלת לאף אחד, ילדים קטנים ללא מסגרת, במשך כל כך הרבה זמן, זה קורע את הלב... יום אחד לקחתי את הענינים לידיים והזמנתי עבורם **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"**, ולשמחתי הרבה, תוך חודש התקבלו כולם למסגרות... אין מלים להודות לאבינו שבשמים. ממש הרגשתי שהצדיק, רבי ינון חורי זצוק"ל, פועל עבורנו שם למעלה...אין עוד מלבדו! תודה אבא!

בעילום שם

סמא דחיי – הסגולה הטובה ביותר להצלחה

שֹׁמֵר פִּיו וּלְשׁוֹנוֹ שֹׁמֵר מִצָּרוֹת נַפְשׁוֹ (משלי, כ"א, כ"ג)

חטא לשון הרע הנו החטא היותר מסוגל לגלות ולשפלות מכל החטאים

ואם היה לשון הרע גורם לעכב את ישראל במדבר על ידי חטא לשון הרע, ואיך לא יהיה לשון הרע סיבה לעכב את ישראל בגלות, וכמו שתמצא גם כן בגלות מצרים שנאמר "אכן נודע הדבר" ובמדרש (שמות רבה פ"א) אכן נודע לי הדבר שהייתי מצטער עליו מה נשתנה אומה זו מכל שבעים אומות, שיהיו משועבדים תחת אחרים, אבל דלטורים יש בהם. הרי לך כי הלשון הרע הוא הגורם כל פרוד, שיהיו ישראל בין האומות ומרוחקים מן ה' יתברך והאיש הסכל יחשוב בלבו ובסכלותו הלא דבר שפתים הוא.

לבקשת הקוראים- מחכים לספורי ישועות שלכם
בטל': 1700-720-500 או בואצפ 050-9580500

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 1700-720-500

לע"נ נח בן טראקי ז"ל, יסמינה בת מסעודה ז"ל, יהושוע בן עזיזה ז"ל, רחל בת פלילה ז"ל, יעקב בן רוזה ז"ל, אמילי בת רוזה ז"ל, צבי בן אילנה ז"ל, יורם בן אסתר ז"ל

החיזוק השבועי
תפסת מעט, אכל ביושר וכנות, תפסת

אדם אחד שלח ידו במסחר, אך עשה את כספו בדרכים מפוקפקות. באחד הימים הגיע הסוחר אל חצרו של רבי ישראל מרוזין זיע"א, והגיש לצדיק פתק ובו בקשות שונות. עם הפתק הניח הסוחר על השולחן שלפני הרבי סכום כסף גדול כפדיון. נטל הצדיק את הפתק מידי החסיד, אך סירב לגעת בכסף. לשאלת הסוחר מדוע, השיב הרב: כתוב בתורה, 'וּמִמִּדְבָּר מַתָּנָה' - המדבר מסמל ישרות. המלים 'וממדבר מתנה' מלמדות שרק כסף שבא ביושר ובנקיון כפיים, מותר לקבל במתנה כפדיון נפש... לכן אינני נוגע בכספך". כשאדם רוצה לפדות את נפשו באמצעות צדקה הוא צריך להביא מהכשר שבממונו, ללא חשש גזל או רמיה, כך יתקבל כספו ונפשו תזכה להסרת הגזירות. על יואב בן צרויה נאמר: "וַיַּעַל בְּנָיָהוּ בֶּן יְהוֹיָדָע וַיִּפְגַּע בּוֹ וַיְמִתֵהוּ וַיִּקָּבֵר בְּבֵיתוֹ בַּמִּדְבָּר" (מלכים א', ב', לד') - מדוע מדגיש הפסוק שביתו של יואב היה במדבר? אלא, מה מדבר מנוקה מגזל ועריות אף ביתו של יואב היה נקי מגזל ועריות (סנהדרין מט'.) אמר רבי יוחנן: "כל הגוזל את חבירו שווה פרוטה כאילו נוטל נשמתו ממנו" (בבא קמא קיט'.) הוסיף עליו רבי אמי: "אין הגשמים נעצרין אלא בעוון גזל" (תענית ז':) בעוון הגזל אתה יכול לעצור את הגשמים היורדים אליך, את השפע שלך. מגזל והונאה לא תרוויח, אולי כך ייראה לך למראית עין, אך בפועל הפסדת הרבה יותר...תזכור, תפסת מרובה לא תפסת כלל, תפסת מעט, ביושר ובכנות, תפסת הכל, זכית לברכת שמים...

רונן קרתא

שו"ת הלכתי
מאת הפוסק הגאון הגדול רבי עמרם פריד שליט"א

שאלה: הנוטל ידיו ומברך המוציא בביתו, ואחר כך יוצא לחצרו הפרטית, האם צריך לברך שוב כשיוצא, ומה הדין כאשר יצא וחזר לביתו? תשובה: אם כיון מראש בשעת הנטילה – יכול לצאת אף לכתחילה, ובדיעבד בכל מקרה אם אכל כזית בביתו אינו חוזר ומברך. מקור: שו"ע סימן קעח. שאלה: בירך המוציא ואכל מעט מהלחם, ונזכר שלא נטל ידיו, כיצד ינהג?

תשובה: אם לא נטל ידיו, יטול ויברך על נטילת ידים, ואם נטל ידיו אלא שלא בירך על נטילת ידים, וכבר בירך המוציא ואכל - לא יברך עוד. מקור: שו"ע סימן קנח סעיף יא, ומשנ"ב ס"ק מד. שאלה: מי שאין לו מים לנטילת ידים לסעודה האם יכול ליטול במיץ, פטל, קולה, או יין? תשובה: בשאר משקים יטול ידיו בלא ברכה, אך לא ביין. מקור: שו"ע סימן קס סעיף יב.

הערות והארות על הלכות אלו ניתן לשלוח למייל: 6191265@GMAIL.COM

בס"ד

זו הפעם הראשונה בהסטוריה שהפך ספר יקר זה של **רבנו בחיי זיע"א** להיות מונגש לכל בר בי רב דחד יומא
(הרה"ג יצחק ברדא שליט"א)

ביאור נפלא בלשון צחה וקלה
בהוצאה ברורה ומאירת עיניים, ואף
דברים עמוקים מבוארים בו בפשטות
ובבהירות **(הרה"ג עמרם פריד שליט"א)**

לרכישה ב"חסדי ינון":
1700-720-500

או באתר:
www.hasdeyinon.org

בהוצאת הפארת

הפרשה המצוירת
// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" \\

ניתן לתרום ל"**חסדי ינון**" בכרטיס אשראי בקו הישועות 1700-720-500 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440